

ΕΛΛΗΝΙΚΗ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΕΥΓΕΝΙΑ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΟΣ ΙΒ' ΤΕΥΧΟΣ 142-3
ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΣΙΒΗΡΙΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ

Διὰ τὸ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ	Δραχμαὶ	15.—
Διὰ τοῦ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ	»	10.—
Διὰ τὴν ΑΜΕΡΙΚΗΝ	Δολλάρια	4.—
Διὰ τὴν ΕΥΡΩΠΗΝ	Φρ. Χρ.	15.—
Διὰ τὰ ΔΗΜΟΣΙΑ ΓΡΑΦΕΙΑ	Ἐτησίαν συνδρομὴ Δρ.	30.—

Ἐκδόσεις ἐκλεκτῆ γενεῆς Φρ. χρ. ἡ δρχ. 23

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ :

ΔΕΣΠΟΙΝΙΑ ΕΥΓΕΝΙΑΝ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Ὅδος Μεγάλου 83. — ΑΘΗΝΑΣ

Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις : «ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΝ» Α Θ Η Ν Α Σ

Ἦν χειρῶν γραφῶν δημοσεβόμενον ἢ μὴ, δὲν ἐπιστρέφεται. — Ἦν σύγγραμμα ἀποστέλλομενον εἰς τὴν γραφεῖάν μας ἀναγγέλλεται.

Αἱ ἐγγράφαι ἄρχονται ἀπὸ 1ης ἐκάστου μηνός. — (Τὸ τεύχος δρ. 1)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ θλίψις τῆς Σελήνης· Γεωργίου Σημηριώτη. — Ἡ Γεωργία ἐν Ἑλλάδι· Σ. Δε — Βιάζης. — Ποιητικὴ Τέχνη Μαργαρίτας Γεωργιοπούλου. — Ἀντροπία — Ἀλυσία Α. Μωραΐτη. — Δικελὴ Δήμου Λύκου. — Φοιτηνὰ Σκοτάδια Σπυρ. Π. Δεσ. ... ρος. — Ἀπὸ τὰ πλοσιμῆτά τῆς ραγιωμένης γαλιῆς· Ἀλδρά — Βίτσου Σ. Ἀρέντζ. — Λαϊκὰ Λαοστήσια Νίκου Σαΐα. — Ἀπὸ τὴν Καλλιτεχνίαν Κίνησιν τὸν Μηνὸν. — Ἀπὸ τὴν Ζοὴν τοῦ μηνός. — Ἀπὸ τὰ φιλόλογα πένθη Γ. Σουρῆ. — Στιροὶδον Δε Βιάζης. — Ὀλιγόστιχα. — Ο ΚΟΣΜΟΣ· Ἡ Ἀναθηματικὴ Στήλη τὸν φοιτητῶν. — Ἡ Γεωργία εἰς τὰς φυλακάς. — ΕΙΚΟΝΕΣ· Ἡ Μόδα. — Οἱ ἐφημεριδοκόλαι.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ ΠΟΛΕΜΙΚΗ "ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ,"

Ἡ «Ἑλληνικὴ Ἐπιθεώρησις» παλαιόσα μέγιστοι τοῦδε εἰς μορίας δυσκολίας διὰ τὴν ἐξέδρασιν χάρου εἶνα ἤδη ὑποχωρομένη νὰ ἐμφανίσηται με μορφήν καθαρώς πολεμικήν, μορφήν τῆς ἀνάγκης. Ἡ κοίσις τοῦ χάρου ἐφθάσε στὸ δέξιατον σημεῖον καὶ δὲν νὰ θεωρητα ἄλλως καὶ ὅτι κατορθώομεν νὰ ἐκδιδόμεθα.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ ΙΒ'.

ΑΘΗΝΑΙ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ-ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1919

ΤΕΥΧΟΣ 142-3

ΑΠΟ ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

Η ΘΛΙΨΙΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Καρύλου Μπωντλαέρ

Τώρα ἡ Σελήνη σ' ὄνειρο νοχελικομισσοῦει,
 Σὰν μετ' ὀμορφιά πούχει σ' ἀχνὰ πούπουλα ξαπλωθῆ.
 Καὶ ποῦ γλυκορεμβάζοντας, λαφρὰ - λαφρὰ, χαϊδεῦει
 Τὰ στρογγυλὰ τὰ στήθη τῆς πρὶν ἀποκοιμηθῆ.

Σὲ προσκεφάλια ἀτλαζωτὰ καὶ μαλακὰ σὰν χιόνι,
 Πιεθαίνοντας, σὲ μακρυὰς πέφτει λογοθυμίες,
 Καὶ σ' ὄραματισμοὺς λευκοὺς τὰ μάτια τῆς καρφώνει,
 Ποῦ στὰ οὐράνια ἀπλώνονται σὰν ἄνθισσε χρυσές.

Κι, ὅταν καρμιά φορὰ στῆ γῆ, πάνω σὺ λογωμὸ τῆς,
 Ἀφίνει κανένα κρυφὸ δάκρυο καὶ κυλάει,
 Ὁ ποιητὴς ποῦ ξαγρυπνᾷ καὶ τὴν δοξολογᾷ.

Πέρνει στῆ φούχτ' αὐτὸ τ' ὄχρὸ ἀργυροδάκρυό τῆς,
 Ποῦ τρεμολάμπ' ἐρεδωτὰ σὰν ὄπαλιού κομμᾶτι,
 Καὶ τ' ἀποκρύβει στὴν καρδιὰ μακρυὰ ἀπ' τοῦ Ἥλιου τὸ μάτι.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ

βοή ή σιά χείμα προήματα καί ματεύοντας τό μέλλον, δέν είχε καμιά διαφορά από τή γλώσσα τού ματείου τών Δελφών.

Κείνος πού πείραζε με τραγικούς στίχους για ένα έλεεινό τραγό—θραπέιο τού νικητή—έδειξε επίσης γρήγορα στηνάξια μορφή τούς τούς πρόστυχους σαύρους, καί με φαμακερή έιρονεία βόηκε ένα είδος άσπείρου για να σόση την οσθαρότητα της τραγωδίας. "Είσι ό θεατής πού γράζει από θυσίες, μεθυσμένος, διασκεδάει με καίτι νέο εγχείριση. 'Αλλά πρέπει οι ειρωνικοί σάτυροι, να γράζον με τέτοιο τρόπο να οσβαρά σιό άσπειο, ώστε ένας θεός ή ένας ήρωας, να μη φτάει σε καταιυμένους ασβέρονες και να μιλή λόγια πρόστυχα, ενθ προτοφάηκε γεμάτος με χυρότητα και με προσηδία. Ούτε να ζητήη ν' άσπείη τά σόνερα και τό χάος, μή αποσπύγει διτι είνε γήνη. 'Η τραγωδία δέν πρέπει νάχη ελαφρός στίχους. Τότε θα βρεθή μισοτά σιους αάδάδες σαιτιρικούς, λιγάκι κόκηνη από ηροπή, σάν μι άριστοκαίτισσα, πού είνε έποχραιομένη να χορέψη εις γιορνώνες ήμέρες μισοτά σιό λαό. 'Εγώπιστεύω άν ήμων σαυριτικός συγγραφέας δέν θα μάθει να μεταχειρίζομαι άσπείρας ειφράσιες και λέξεις χυδαίες.

Επίσης δέν θα προσπαθούσα ν' αποτρίγω τό τραγικό ύφος, ώστε να μη έχη καμιά διαφορά ή κομβέντια τού Δάου και της τοιμηγής Πυθίας, πού έκλεψε σιό Σίμωνα καί χείμα, τού φάλακα και τού άηροέτη Σειληρού πού άνάθρεψε τό Θεό. Θά περιγράψω τό ποίημα πού φαντάσθηκα, πού έχει ένα θέμα κοινό, με τέτοιο τρόπο ώστε ό πρόπος πού θα τ' άκούση να έλπίη να καταφέρει τό ίδιο κ' αυτός, και οικειωνίας είνι, δουλεύει πολύ, ιδρώνει, αλλά δίχως αποτέλεσμα. Τέση τέχνη δάχη τό θέμα πού άλλοι τόσο φορές μεταχειρίστηκαν. Οι Φαίνοι έρχονται από τά δάση τους, τούς συμβουλεύει να προσέξουν να μη πειλάζουν με τούς γεννημένους σιό δόμο, σιτε να κάνουν τούς άριστοκότας, μιλώντας λόγια ιουφειρά, σίτε και να φωνάζουν λέξεις άσπείρες, χυδαίες. Πραγματικός θα προσβάλλονται ένα οι ήπαίτες, οι γεροσπιστές και οι πλούσιοι. Καί άν ό άγορσστής ηηριασμένον ρεθιδιών και καρδιών επιδοκιμάζει καίτι, δέν τού κάνουν καλή έποδοχή και δέν τό βραβέουν. 16.

"Όλοι δέν καταλάβαινον τάχιστα ποιήματα, καίτι έδιδχε μιά επιείκεια πού δέν άξίει σιους Ρωμαίους ποιητές. Γι' αυτό τό λόγο θα έβγαينا από τούς κανόνες και θαράρα μι' όλη σου τήν έλευθερία. "Η θα σκεπάζουον πώς όλος ό κόσμος θα ιδή τά λάθη, αλλά θα νάουον ήσυχος έχοντας τήν έλπίδα πώς θα μέ συγχώρηση;

"Επί τέλους άπόφαγα τό λάθη, αλλά δέν άξίει και έπαύσις. Σείς ξεφυλλάξτε φύχη και ήμέρα τά έλληικά άριστογράμματα. 'Αλλά οι πρόγονοί μας παύσαν τούς στίχους και τ' άλάτι τού Πλάστου, φωνάζοντας τους με επιείκεια για να μη πω άνόητα. Σείς όμως κ' εγώ ξέρουμε να διακρίνουμε μιά πρόστηγη λέξη από μιά άσπεία, και με τό δάχνιλα και τ' σπύθια ένα ήχο σσατό.

Αηροπύτι πώς ό Θεοπύς προηογραφίσθηκε τό άγνωστο ός τότε είδος της τραγικής Μούσας, και είχε άνθρώπινος άπάνω με κάρα με τό πρόσωπο τελιγμένο με λάσπη πού τραγοιδούσα τά ποιήματά του και τά παράσιανον. 17. "Επειτα άπ' αυτόν έ Αισχύλος σέφθηκε τή μάκα και τήν πολιτέλεια. Αύτός όμως μονάχα σήριζε τή σκηπή σε τρίποδα, ά-

πλό, άλλ, άκόμα δίδαζε να μιλουν εγγενικά και να σιηρίζονται σιόν κόθορον. "Επειτα φάνηκε ή παλήη Κομοδία πού έκαμε μεγάλο θόρυβο. 'Αλλά ή έλεν θερία αυτή έφθασε σιτη κατάχρηση και έφρασε να περισιτισθ ή με ένα νόμο. 'Ο νόμος γίνηκε δεκτός, και ό Χορός προηασισμένος σόσισε γιατί τού αφαιρέθηκε τό δικαίωμα τού να βιάηη. Οι ποιηται πού δέν ήστησαν κανένα θεμία πού να μη τό μεταχειρίστηκαν. Καί όμως δέν άξίζον τήν ποίμικη δόξα. Τόλμησαν να φήγουν από τά έλληικά άγνάκια και να μεταχειρίζονται θεμία τού ίδιου τους σις κομωιδίες και τραγωδίες. Καί τό Δάτιο δέν θα ήταν άνατάτερο με τήν σεραιτοική του άξία σιτε με τήν γλώσσα του άν με τόν καιρό δέν άποδοκιμάζουσαν όλοι οι ποιητές. 18. Σείς πού έχετε αίμα τού Πουπιου σις φλέδες κατακρίνε τούς σίχους πού δέν διορθώησαν πολλές φορές και πολλές ήμέρες και δέν διαβάστηκαν δεκα φορές.

(* Αζοιουθεί)

Δηΐς ΜΑΡΓΙΕΤΙΝΑ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΘΛΙΜΜΕΝΟ ΒΙΟΛΙ

Ληρομημένα διηγήματα γραμμένα εις τό σιούφως της παιδικής αντιήφροως (1915).

'Επληρίαζεν ή ώρα πού θα έφηνεν ή Μίνα για τήν χώρα τού Φαραού. Λιγάκι άνήσυχος, με τήν ψήχη σφιγμένη από κάποιο άόριστο αίσθημα φόβου, έβόηκε να καθήση σιό άγαπημένο της μιλάκιον πού έβλεπε εις τό περθόλι τό άνθισμένο. 'Αφρημηένε άκάτιαζε τ' άγαπημένα μέση πού δέν θα τά έβλεπε για πολύν καιρόν, με πόνοι δε έγρύριζε σιά περασμένα και σκεπτετο όλην τήν μικρούλα της ζωή... Πόσον γρήγορα περνή ή ευτυχία. "Όταν εγγονή ή ευτυχία είχε φολήσσει εις τό σπύτι της, άμέριμα και χαρούμενα έπέκρασαν τά παιδικά χείνια και επειδή άγαπούσε πολύ τό γράμματά, έπήγε τό άλωμα τού Αρσακείου, χοοίς ποτέ να σκερθή έτι μι ήρηση έποχή πού θα έγινετο δασκάλα. Αυστηρός έια μεταβάλλονται, τό μερισπύθιο άνθος της χαράς μαραινειται γρήγορα.

"Ήλθαν για τό σπύτι της δόσκολα χείνια, στυχία, άναποδές, βόσασα... Τά μαλλά της μητέρας της άπαιρον από τούς θλιθερός φροντίδας και σιό ενοή μέτωπο τού παιέρα της αί κυρία της ζωής έχάρσσαν βαθείς σπιδες...

Με πόνοι ή άόρα κόρη έβλεπε τήν σιμφοιαν να ερχεται και έπονόσες, έπονόσες πολύ. 'Επονόσες τ' άδελφάκια της πού θ' άντεροφόνιτο στενοχώρα για τή ή οικονομική καταστροφή ή είχε φτάσει... Με μούφωσιον λεπτήν, με άνατροφήν επιτελημένην, ή καρδιά της με τόν πόνοι της εγγενούς δόρασεως και τού άλγουςισμού, άπεγάσειεν αυτή—πύ ή το μεγαλιότερο παιδί—να βοηθήση τήν οικογένειάν της. "Εργαστην εις τήν 'Αλεξάνδρεια εις σερσαστην κρυσάν, φίλην της μητέρας της, όπου της είχε καλήν δόση σε ιδιωτικόν σχολείον. Καί τώρα ή Μίνα θα έφηνε για τήν πατρίδα της Κλεοπάτρας, εκεί όπου ό αιδιόσι Νείλος κείλη τά νερά τού και φέρει τό λούτος. Πόσον ήτο συρκευημένην.

"Εξάρνα ένας άπόσιμος λυγμός βιολιού τήν εξύ-

σπηνεν από τας σκέψεις της και μιά γλυκειά άρομοσία, πού έχήνετο γύρω της, άνοιξεν άλλους κόμοους εις τήν ψήχην της. Πόσες φορές ειχεν άκούσει τό βιολι έκείνω να της μιλή με τούς παθητικούς ήχους. 'Αλλά τώρα γιατί έπαύειν άλλοιούτικα κ' εφείνετο σάν να κλαίη; Τά ήψηλά πικρόφωλα δένδροα τού κήπου της έκρεθαν τόν σιμπασή μουσικόν, σις καθηρομένους από μέσα από τό παράθυρό του, άφινε τό δασάρι του να σκοπίη όλην τήν ροικυιαν της κολλιτεργικής Ψυχής του και όλον τόν εγγενικόν του πόνοι, μαζί μ' ένα δειλό παράσιπο. Πώς πονούσεν ά, ληθινα τό βιολι, πώς έκλαυε...

"Η Μίνα, αίζαλοιστημένη από τήν μελωδιάν τού βιολιού, εδενθίζετο μέσα σιό άρμονιά, μουσικά αυτιά κίματα, με σφόδρος παλμούς σιγκνήσεως εις τήν ηυχολογικήν έκείνην σιγκνήν τού πόνοι, τών άνημήσεων, τών ελίπιδων και της άμφιβολίας...

(Συνέχεια εκ τού προηουμένου)

ΑΥΤΡΩΜΕΝΗ - ΑΥΤΡΩΤΗ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ι Ι Ι

"Η σιωπή της Μαριάννας, ή προσπαθεία της να τόν άποφεύγη μετέβαλε πρως τά χειρότερα τόν χαρακίτά του. "Όσο βρισκότανε σιό μέτωπο πενούσες τόν καιρό τόν με τήν έλπίδα πώς σταν γρησθή θα μολη ότι πού εκρυθε, πώς θα τού μαρτυρούσε αυτή τήν άγάτη της. "Η έλπίδα αυτή έσβουσε και ή Μαριάννα φαναθανε πύό ξένη σ, αυτόν. Για να διασκεδάη τόν πόνο του, έπαχιστούσε εκδρομές σε διάφορες έξοχές. Καί τόν περισσότερο καιρό πενούσες σιτη μονή τού Κλεισιτών. Σε μι άπόσιμη μαγευτική χαράδρα τού όρους Πάονης, βρισκεται τό μοναστήρι ή 'Αγία Τριάς. "Ο ήρνομένος τόν γρύριζε τόν 'Άλεκο Μόκα κελιο, τόν έξετμήσε πολύ για τόν χαρακίτην του και για παλλάμια πού θυσιόσθηκε και όχι μόνον τόν δεχότανε σπύ μοναστήρι άλλα και τόν προσκαλούσε να ηηγαίηη σιγνά.

Κ' ό λοχαγός πού ποδούσε τήν μοναξιά, ηήγαινε πολύ σιγνά σιό μοναστήρι. "Ο έρημικός βίος είναι ελπίσιος σιτην ήσσηη καρδιά κ' άπέμιννα, κ' όχι σε κείνη πού καίτι προσδοκιά άόμνη. Γι' αυτό σύν τή χρόνω κ' αυτή ή έσσηη τόν έκαμε να ύποφέρη άκλίμα περισσότερο. Σπύτι τόν δυστυχημένος, σιτην έρημιά βασισταμένος, σιτη συνασαστροφή δίχως καμιά τέφρω. Βίος μαρτυρικός. Για τόν έσπατό τον σταυροπότανε σιτην άγάτη τού θυσιόσε κιά τή στερήν τόν ραβίδο.

"Η Μιόθθα παρακαλούσε τήν Παναγια να λυτρώση τόν μονακισμό της άδελφού και να μη της τόν στερήση πρωςα. "Η μητέρα του τό ίδιο έκαμε. "Απ' όλο περισσότερο τόν θηροούσε πύό πολύ ή δύστηνη Μαριάννα. Αύτη όσο τόν έβλεπε ειχε κάποιια παρηγοριά και ένίσχυση. "Αφ' ότου όμως έβλεπε κατάλαβε τήν μόνωσή της και πόσο μεγάλη άγάτη ειχε γ' αυτή.

"Επειτα από άρκετήν ώραν έβόσκετο εις τό κατάσιρομα τού βαπορού, άνάμεσα σε άγνωστο κόμοιο, μαζί με τούς δικούς της, πού θα τούς άπεχασίζετο για να σιφθή, αυτή ή όσόν άβρά, εις τήν βιοπάλη σε ξένο τόπο, εκεί όπου τόσο 'Ελληνες έφράζονται τίμια, πάντιο με τήν νοσταλγίαν της άγαπητής πατρίδος...

Με τήν σιλαγματιά της οδύνης εις τό ώρα της μάτια και με τό χαρόγιο της άγάτης τού δόρασεσεν τήν ψήλη, άπεχασίτησε τούς προσφιείς της. "Ενθ δέ τό κοντιλένια κίματα της γαλατικής θαλάσσης έσπορωναν τό άτυπόσιιο εις τήν ξένη γή, τά άρμονικά κίματα τού θλιμμένου βιολιού, έσπορωναν δωσιετικά τήν γενναία τήν ψυχήν εις ένα άδοσιενο σκοπό. Να άνακουσθή τό σπύτι της και να χαρήσση σ' αυτό τήν παλήαν ευτυχίαν και χαρά...

Γεώργια ΒΑΣΩ ΜΠΟΣΑΚΑ

τόν. "Εκλαυε όμως γιατί ή μεγάλη της άγάτη ήτανε καταδικασμένη μόνον σιτη καρδιά πού γεννήθη. Μεω τώσις τρομερό, πύό μεγάλο άπ' τού 'Αλέκου. Τές ώρες της νύχτας πού χωριότανε άπ' τή Μάρθα καρπόχας τήν φωτογραφία του... Έκλαυε. Κι άν τήν έπαυσε ό ύπνος διέτρεα τρομακτικά, άτασία τήν τάρσαλην. "Αλλοτε τόν έβλεπε να κλαίη και να τήν παρακαλάη. Καί σιτα ξυπνούσε με περιόργεια κητιούσε γύρω της και έσπιούσε.

— Είνε αλήθεια;

Τό μελαγχολικό μεδιωμα, πού σιεράνονε τά γέλιη της εδαινε τήν ξέση ποηματικούτητα. "Αλλες δ- όμως φορές τόν έβλεπε σε άτασίες σιηρξ, να πέψη σε βαθύ γαρεινό θέλοντας να σιοτοθώ... Τερε βουιτημένη σιόν ιδρώμα παταότανε άπ' τό κρεββάτι κλαίγοντας. "Ήθελε να τού μιλήση... αα σιός έκλαυε κ' άγνωστα πώς περούσε τήν βραδιά του. Τό νέο σιό μαρτύριο τήν κατέβαλε πάρα πολύ. Ειχε κατανήσει φάσιμα τής ποηματικής Μαριάννας. Σιη ηυχολογικός αιτές σιγκής τής πόσο κρίσιμης, φωνή ένδύμνη της έβλεπε.

— Μορτύρησε τόν πόνο σου...

Με μύος έβιθανε ή περασμένη σιά, τό τρομερό φάσμα.

— Όχι, έλεγε, όχι είναι ή καταδικασμένη προσηγορσία...

"Ενα σπύθ άφού γρύσιε τό 'Αλέκος από τόν σιτυθισμένο προνόο περιπάτω τόν με τό κομφο του καροσασία κάλασε τόν ιδιαιτερό του ύπνητήν τόν Μάνθο. "Ο ύπνητής πρόμαζε γιατί ειλε τόν κύριο του τόσο καταβεβλημένο.

— "Ο κίριος μήπως είναι άροστος; τόν ερώησε. "Ο 'Αλέκος κατάλαβε τές ύπνηές τού ύπνητέου του και γελώντας βασισμένα τού ελε.

— Όχι, Μάνθο, είναι πύό καλά από κάθε άλλη μέρα.

— Δόσε νάχη ό Κόριος.

Μ' ἀντιλαλούνε μακρὰ οἱ ταραγμένοι μέλοι.»

«Αστροφεγγιά
Στου τροβαδοῦρου γέροντα τὴν ἀγκάλη,
Ξεχόνοντας τοὺς σιόνους μου παθητικά θλιμμένα
Στῆ Βενευιά,
Ποῦ κοιμημένη γέρονε τὸ κεφάλι...
Ὅλα σβυσά, οἱ πύργοι, τὰ παλάτια νεκρωμένα.»

Μὰ μὰ βραδιά
Ἀργόσουρη, αἰγρόφωνη, θλιμμένη
Χωρὶς καρδιά,
Γέροντα σὲ μὰ γωνία ραγιωμένη... »
Τουρνητῆς—Ἀθήνα. ΑΔΑΡΑΣ

ΗΜΟΣ Δ' ΗΡΗΓΕΝΕΙΑ ΦΑΝΕΙ

«Στὸ ἀγαπημένο μου Ντιουφρέι.»
Γ' ἄνκοχαρῶζει καὶ ψηλά εἰς τὰ βουνά ἢ ράχες
Πορφύρες ἀπὸ μάλαμα καὶ ἄλικο φοροῦν
Ἐκαὶ ἡ κοπέλλες τοῦ χωριοῦ παρέες ἢ μονάχες
Γιὰ τὲς δουλιές μὲ χάχανα καὶ γέλοια ἔσκινον.

Ἄλ' τῆς μορτιές τῶν ἀηδοῦτων ἀκοῖνται τραγοῦδια
ποῦ χαιρετοῦν τὸν ἔρωτα ἢ προσηνὴ δροσιά,
χιλιάδες χίλιες διωμαντιῶν ἄσάνοι σιὰ λουλιόδια
εὐχάσιε καὶ σιτὴν πρόσηνη τῆς γῆς τῆ φορεσιά.

Στις σιάνες πέρα τὰ ἄγονά πηδοῦνε καὶ βειάζουν,
τὲς μάνες τὸν ἀπὸ μακρὰ σὰν βλέπουν τὰ γυροῦν
ἔδω τὰ χωριατσοπαῖδα, ἀργὰ καὶ αὐτὰ φρονίζον,
γελοῦν καὶ κλαῖουν κἀδ' αἰγὴ ἀκόμα δὲν ξυποῦν.

Κοῖο νερό καὶ τσουχιερό τὸ προσηνὸ ἀγέρι,
ἐχθροὶ σ' ἐκείνους ποῦ μ' αὐτὰ δὲν ἔχουν γρωρισθῆ,
μὰ ξανανοιόουν δνὸ φορὸς ὅσοι σ' αὐτὰ τὰ μέρη,
σὰν κωνηροῦσα, ἔχονε μ' ἰδρωτὰ ποιηθῆ.

Ἐλπίζω ἄλλη μὰ φορὰ, χωριοῦ μου, ποῖν πεθάνω
ν' ἀκοῖσω τὲς βονιώεις σου πέδρικες νὰ λαλοῦν
κι' ἡ ρεματιές, ἢ λαγκαδιές, τὰ διάσελά σου ἐπάνω
τοῦ πονφεριοῦ μου τῆ φωνῆ πάλι ν' ἀντιλαλοῦν.

Μονταβελῆ (Μ. Ἀσίας).
ΒΑΣΣΟΣ Σ. ΑΡΕΝΤΑΣ

ΤΑ ΛΑΪΚΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ

(Συνέχεια)

Ἐάν τοῦτέστιν ἡ ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις δὲν ἦρεσεν εἰς τὸν καταδικασθέντα, οἷτος εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ὑβρίσῃ **κατὰ πρόσωπον** τοὺς δικαστὰς, λέγων ὅτι ἡ ἀπόφασις τὸν ἦτο «δ ο λ ι α καὶ ψ ε υ δ ἦ σ». Ὑπῆρχον ὅμως περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας οἱ κατηγορούμενοι ἐστεροῦντο τοῦ ὑβριστικοῦ τούτου δικαιώματος, τοιοῦτα δὲ ἦσαν, αἱ καταδικαστικαὶ εἰς θάνατον ἀποφάσεις. Ἡ ἀπειθυνημένη πρὸς τοὺς δικαστὰς ὕβρις εἶχεν ὡς συνέλειαν τὴν δικαστικὴν μονομαχίαν, περὶ ἧς ἐπιγραμματικῶς ἐν τῇ «Ἐξικονογραφίᾳ», κατὰ τὴν ὁποίαν ἐὰν ὁ δικαστὴς ἐγκατὼν ἢ προτέρα διαδικασία καὶ ἀπόφασις ἠκυροῦτο. Ἡ δικαστικὴ μονομαχία παρουσιαζεν ἕναν τύπον διαδικασίας, καὶ μίαν μόνην πονήν, τὴν διὰ μονομαχίας θάνατον. Τέλος τὸ τιμαριωτικὸν σύστημα ἦτο ἀποτέλεσμα τῆς μεταξὺ τῶν διαφόρων κοινωνικῶν τάσεων ἀνισότητος, κατ' ἀντίθεσιν τοῦ ὑπὸ ὁμοτίμων διαζέσθαι συστήματος, τὸ ὅποιον, ὡς εἶπομεν, ἀποτελεῖ τὴν **βέσιν τῶν λαϊκῶν δικαστηρίων**, τὰ ὁποία εἶναι ἡ ἰσχυροτέρα ἐξασφάλισις τῆς ἐλευθερίας ἐκάστου πολίτου.

Ὅσον ἀφορᾷ διὰ τοὺς τότε λαοὺς τῆς Ἀνατολῆς, οἵτινες διετέλουν ὑπὸ τὴν ἐπίθεσιν τῆς Θεοκρατίας καὶ τοῦ δεσποτισμοῦ, προκείμενον περὶ Ποινικῆς Δικονομίας καὶ περὶ **παικτικῶν ἢ λαϊκῶν δικαστηρίων** ἐχόντων ὀρισμένην ἀρμοδιότητα, οὐδεὶς θεσπίσας δύναται νὰ γείνη λόγος, καθ' ὅτι ἡ αὐθαρεσία τοῦ δεσποτοῦ, ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἐκάνοντε τὰ πάντα καὶ τὸ τότε ὑπάρχοντα ἤθην δικαστήρια οὐδένα ἐτήρουν τύπον αὐτογνομώως διαζέοντα.

Εἰς τὰς Ἑλληνικὰς τῆς ἀνατολῆς ἐπαρχίας, καθ' ὅλον τὸν μακρὸν ὑπὸ τοῖς Τούρκους ζυγόν, ἢ μὲν πολιτικὴ δικαιοσύνη παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἀπενέμετο κατὰ τὸ πλείστον ὑπὸ τῶν ἐπισκόπων καὶ τῶν προσώτων, Ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὁ Πατριάρχης ἔχον συμβούλιον συγκείμενον ἐκ τῶν τὰ πρότα φερόντων καὶ ἀποτελοῦμενον ἐκ **κληρικῶν καὶ λαϊκῶν**, ἔβλεπε τὰς ἀναφορέμας διαφοράς ἐν δὲ τῇ ἐπαρχίᾳ οἱ ἐπίσκοποι καὶ ἀρχιεπισκοποὶ ἐπελομβάνοντο τὰ τῆς πολιτικῆς δικαιοσύνης. Ἡ δὲ Ποινικὴ Δικαιοσύνη ἀπενέμετο μὲν ὑπὸ τῶν Βοιθῶδων, τῶν Καθῆδων καὶ τῶν πασσάδων, ἀλλ' οἱ δημογέροντες ἢ προσετοὶ εἶχον καθῆρον νὰ ὑπερασπίζωνται μόνον τοὺς πολίτας αὐτῶν, κατηγορουμένους ἐπὶ ἐγκλήμασι, καὶ νὰ συμπαρίστανται μετ' αὐτῶν ὡς συνήγοροι ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων τοῦ καθῆ κατὰ τὴν ἐκδικασίαν τῶν παικτικῶν δικῶν. Ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως εἶχε δικαίωμα νὰ ἐκδικάζῃ παντός εἶδους ἀξιοποιήτους πράξεις καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ πάσας τὰς συνήθειας τότε ποιητάς, ἐκτὸς τῆς θανατικῆς, τῇ ἐγκρίσει ὅμως τοῦ ἡ-

γεμόνος. Ἐάν ζῆτος αἱ τουρκικαὶ ἀρχαὶ καταδικάζον Ἕλληνα εἰς θάνατον, ὁ Πατριάρχης εἶχε τὸ προνόμιον νὰ παρεμποδίσῃ τὴν ἐκτέλεσιν, συνεννοούμενος μετὰ τῆς Κυβερνήσεως καὶ νὰ τὴν μεταβάλῃ εἰς τὴν τοῦ κατέρου πονήν.

Σήμερον μεταξὺ τῶν διαφόρων ποινικολόγων ἐπαρχοῦσι διάφορα γνῶμα **περὶ τῆς ἐπιτυχίας ἢ μὴ τοῦ θεσμοῦ τῆς λαϊκῆς δικαιοσύνης**. Καὶ τινες μὲν ἐξ αὐτῶν θεωροῦσι πλήρη τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ θεσμοῦ, ἄλλοι εἶνε ὑπὲρ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἠθῆ ἰσχύοντος ὁμοτιοῦ συστήματος. Καὶ τέλος ἄλλη θεωροῦσι τὸν θεσμόν **ὡς τελείως ἀποτυγχόντα** καὶ ζητοῦσι τὴν κατάργησιν αὐτοῦ. Ἐν τῷ πρώτῳ μέρῳ τῆς παρουσίας ἐργασίας μου ἀνέφερα λεπτομερῶς τὰς γνώμας τῶν ποινικολόγων τῶν κηρυχθέντων ὑπὲρ καὶ κατὰ τὸν θεσμόν τῶν ὁμοτιῶν δικαστηρίων. Κατὰ τὴν ταπεινὴν μου γνώμην ὁ θεσμὸς τῆς **λαϊκῆς δικαιοσύνης ἐπέτυχεν ἐν μέρει** καὶ ἔχει ἀνάγκη μεταρρυθμίσεων τινῶν ὡς ἔλω ὑποδείξῃ κατωτέρω. Βεβαίως δὲν πρέπει να ἀλλάξῃ ποσῶς τὸ ἠθῆ ἰσχύον σύστημα, οὔτε εἶμαι τῆς γνώμης νὰ καταργηθῆ, ὅπως ἐφρόνει μερὶς τις τῶν ποινικολόγων, μεταξὺ τῶν ὁλοῦν ἐπρωσιστατῶν ὁ βαρῶνος Garofalo ὅστις ἀπερήματο ὅτι «τὰ ὁμοτιὰ δικαστήρια δύναται νὰ χαρακτηρισθῶσιν ὡς γελοῖον καὶ οὐκ ἰσχύον βαρβαρικὸν χρόνον παρεῖδυσαν εἰς τὰς νεωτέρας νομοθεσίας.» Οἱ κατὰ καθῆρον πραγματευθέντες περὶ τῆς λαϊκῆς δικαιοσύνης ἀναγνωρίζουσιν αὐτὴν ὡς **καλλίστην θεωρητικῶς**, ἀλλὰ δυσχερεστάτην ἐν τῇ **ἐφαρμογῇ** τῆς, ἀνευ τῆς δεοῦσης τῶν πολιτῶν ἀναπαύσεως. Μᾶς εἶνε γνωστὸν, ὅτι περὶ τοῦ ζητήματος τούτου λεπτομερέστατα ἐπραγματεύθη ὁ Barrot ἐν τῷ ἔργῳ του «Organisation judiciaire en France».

Παρ' ἡμῖν, ἐάν ληθῆ ὑπ' ὅμην ἡ σημερινὴ ἀνάπτυξις τῶν διαφόρων κοινωνικῶν τάσεων, εἶνε δυνατόν νομίζῃ ἢ ἐφαρμογῇ τοῦ θεσμοῦ νὰ καταστῇ δυσχερεστέρα. Ἐκτὸς ὅμως αὐτοῦ, ὅπερ καὶ σπουδαιότατον, ἢ κατὰ τὴν παλαιὰν ἐποχὴν ὁμοτιοῦσα ἐπαρχοῦ ἐπὶ τὸν ἐνόμον ἐξεμυρδενίσθη, διότι οἱ σήμερον ἐκλεγόμενοι ἐνοργοὶ παρουσιάζουσι περισσότερα ἐγγύματα τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος παλαιῶν, οἵτινες ἐμερολήπτων, καὶ τινες ἐξ αὐτῶν πολλὰς ἐδοροδοκοῦντο. Ὡς εἶνε γνωστὸν ὁ ψηφισθεὶς Νόμος ΒΕΗ' τῆς 20ῆς Ἰουλίου 1892 ὁμολογημένως ἐβελτίωνε κατὰ πολλὰ τὸν θεσμόν τῶν **λαϊκῶν δικαστηρίων**, δυστυχῶς ζῆτος δὲν ἐπέφερε **ριζικὴν μεταβολήν** εἰς τὸ σύστημα. (Ἀκολουθεῖ) **ΝΙΚΟΣ ΣΑΛΤΑΣ**

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ—ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Αύγουστος—Σεπτέμβριος 1919

τες δεκτόν. Λέγουν ότι ο κ. Κλεμανσώ δεν απέκρυπτε την δυσφορίαν του επί τη θέα των αντιπροσώπων Κράτος, τους αποτελούντες παραφωνίαν εις την πολιτισμένην Εύρωπαϊκήν Οικογένειαν.

Ἡ Συνθήκη ικανοποιεῖ τὸν Ἑλλητισμόν; Ἄντιθὰ τὸ ἀποδείξῃ τὸ μέλλον. Τὸ μέλλον τὸ ἄμεσον ποῦ θὰ ἐπακολουθήσῃ τὴν ὀριστικὴν ὑπογραφὴν τῆς συνθήκης καὶ τὸ μέλλον τὸ ἄπικτον τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται εἰς χεῖρας τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τοῦ ἀλματικῶς βαίνοντος πρὸς τὴν ἀρτιωκέραν ἐπιλήρωση των ἔθνικων του ὀνειρών.

Ὀλίγον μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς Βουλγαρικῆς Συνθήκης, ἐπακολούθησεν ἡ κατάληξις τοῦ Φιόμε ὑπὸ τοῦ Πουητό — Στρατιγού Δ' Ἀνουίντσι, ἡ ὁσθηνοια βραδύτερον τοῦ Προέδρου κ. Οὐλίνου, ἡ ὁσθηνοια τῶν σχέσεων Ἰταλῶν πρὸς Ἀμερικανοὺς, Ἰγγλοὺς καὶ Σερβο — Κροάτας — Σλοβένους καὶ τράβα κορδέλλα.

Ὁ πολεμικὸς σάλος κλονίζει διαρκῶς τὰ θεμέλια τῆς Εἰρήνης — Ἀνακοιμῆς, ἀλλὰ κινεῖται βέβαιον ὅτι οὐδεμία δύναμις θὰ ἰσχύσῃ νὰ τὰ διασαλέσῃ.

Οἱ λαοὶ ποδῶν εἰρηνικῶν βιον καὶ ἄγῶν ἤδη μεταβιβάζεται ἐπὶ οἰκονομικοῦ πεδίου καὶ μακάριοι οἱ λαοί, οἱ παρεσκευασμένοι διὰ τὴν πάλην. Δ. Α. Ζ.

ΑΠΟ ΤΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΝΘΗ Γ. ΣΟΡΗΣ

Ὁ δημοφιλέστερος, ὁ λογιώτερος, ὁ περισσότερον γνάμμος πρὸς τὴν λατικὴν ψυχὴν ἐκ τῶν συγχρόνων ποιητῶν, ὁ Σορῆς, ἀπέθανε τὴν 26 Αὐγούστου, εἰς τὴν ἐν Φαλήρῳ κατοικίαν του.

Ἡ στήθη του ἐπὶ τέσσαρας δεκαετηθίδας ἀντιπροσώπευε τὴν σύγχρονον ζωὴν. Μ' ὅλας τὰς προσδοκίας τοῦ τόπου μας, μ' ὅλας τὰς ἀλματικὰς βελτιώσεις ποῦ εἶνα σκορπισμένα σὲ μερικὰ σημεῖα τῆς χώρας μας, κατὰ βάθος διεπαυδαγωγηθῆμεν καὶ διαμορφωθῆμεν μέσα σ' ἓνα περιβάλλον ποῦ μόνον ἡ στήθη δύναιτο νὰ τὸ ἀναπαραστήσῃ πιστῶς. Καὶ ὁ Σορῆς ὑπὲρ ὅν ἀπαράμιλλος, ὁ ἀδίστατος, ὁ βλαβὴς, ὁ ἐλλεικτικῶς διεμηνευτικῆς τῆς προμηθευτικῆς Ἑλληνικῆς ζωῆς.

Μέσα στὰ σαράντα χρόνια ποῦ εἰσῆκε καὶ συνεχῶς μεθυσθὴν τὸ συνέπαθε καὶ συνεχῶς ὁ ποιητὴς, μετὴν Ἑλληνικῆν ψυχὴν, ὑπόκει ἐπὶ ποιητικῶν του ἔργων ἡ μεγαλύτερα ἀλήθεια διὰ τὸν χαρακτήρα μας, τὰ ἀσθητικά μας, τὰς σχέσεις μας, τὰς τάσεις μας, τὰς ἀντιλήψεις μας. Ἄνεστις μυστικῶς τὴν ἑλληνικὴν συνείδησιν καὶ ἔφερε ἐἰς τὴν ἐπιφανείαν ἀλήθειαν τὴν ὁποῖαν κοίμαται ἄλλῃ πνευματικῇ ἐργασίᾳ δὲν θὰ ἀφήσῃ, ὡς ἱστορικὸν ὑλικόν, διὰ τὰς μεταγενεστέρους γενεάς.

Φιλόσοφος ὄχι τῆς θεωρίας καὶ τὸν μεταφυσικῶν ἀντιλήψεων. Φιλόσοφος τῆς ἀληθινῆς, τῆς πραγματικῆς ζωῆς, ἐγγώνιος, ἐμελέτης, δημοφιλῆς τὸν ἑλληνικὸν χαρακτήρα καὶ τὸν ἐθαύμασε σὲ σάχους καὶ εὐνάς ποῦ θὰ παραμείνουν μνημεῖον διὰ τὸν μελετητὴν τῆς σύγχρονον Ἑλληνικῆς σάφους καὶ σταδιοδρομίας.

Ὁ Σορῆς χωρίζεται ἀπὸ τὰς γενεάς ποῦ ἐσκοπάζουσαν μετὰ νεοφαθὴν τάραν του. Ἐπαρόμιος δὲν ἦλθεν ὁ καιρὸς νὰ κινήσῃ ἐπιστημονικῶς, ἱστορικῶς, ἔθρικῶς, κοινωνικῶς τὸ ἔργον του. Αἱ μεταγενεστέραι γενεαὶ θὰ τὸν κρίνουν ἀσφαλέστερον καὶ θὰ τοῦ ἀποδώσουν θεμιτότερον τὸν φρόνον τοῦ θαυμαστοῦ ποῦ ἔσται.

ΘΕΑΤΡΑ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

Ὁ δεύτερος ἀπὸ τοὺς δύο αὐτοὺς μῆνας παρήλθε μὲ πᾶσιν ἀγωνίαις γιὰ τὸ Ἑλληνικὸν Θέατρον. Ὁσον τὸν Αὐγούστον τὰ θεάτρα ἐλειτοῦρησαν κανονικῶς, ἴσως τὸν Σεπτέμβριον τὰ ἔκαμεν ἄνω κάτω ἡ παρὰ πάντα τῆς ἀπεργίας τῶν ἠθοποιῶν.

Καθ' ὅσον τὸν Αὐγούστον ἐν τοῖτοις ὄμοις τὰ θεάτρα ἐργαζομένου κατὰ Παλαιὰ καὶ νέα ἔργα—ὄμοι μεταφράσεις—ἐδιδάσκοντο ἐκάστην ἑσπέραν καὶ εἰς τὸ θέατρον Κοτοπούλη ἔκαμε τὴν ἐμφάνισιν τῆς ἡ ὄμοις Μιγάνα Μιγάνα.

Ἡ ὄμοις Μιγάνα ἔπαιξε εἰς τὰς «Ἄνθ' Ἐλεονώρας». Ἡ ἐμφάνισις τῆς ἐπισημασε, καὶ δικαίως, τὸ ἐνδιαφέρον ὀλοκήθρον τοῦ θεατρικοῦ κόσμου. Κόρη τῆς κ. Κυβέλης, τῆς μεγάλῃς Ἑλληνίδος καλλιτέχνιδος, κατ' ἰδίαν κ. Μιγάνα, δὲν ἠμποροῦσε παρὰ νὰ ἔχη μὲσα τῆς τοῦ θεατρικοῦ δαίμονιο τῶν γονέων τῆς. Εἰς τὰς «Ἄνθ' Ἐλεονώρας» ἔπαιξε μὲ πολλὴν φυσικότητα καὶ χάρι. Ὅλα, ἡ σπίασις τῆς, τὸ βλέμμα τῆς, ἡ φωνὴ τῆς, αἱ κινήσεις τῆς ἐνδιήκοντες τὴν μητέρα τῆς. Ὀλίγως καιρὸς ἀκόμη καὶ θὰ ἔχωμεν τὸ ἐντύχημα νὰ χειροκροτοῦμεν δύο Κυβέλας ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Καὶ αὐτὸ εἶνε ἓνα μεγάλο ἀπόκλιμα γιὰ τὸ Ἑλληνικὸν θέατρον.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἔργων, ποῦ ἐσημείωσαν ἐπιτυχίαν εἰς τὸ θέατρο τῆς δὸς Κοτοπούλη, ἦτο ὁ «Ἐνας Γάμος» τὸ δυνατὸν ἔργον τοῦ Τζάκου. Ἡ τραγωδία πῆς γυναικῶς ἀτιμῆς, ἡ ὁποία ἔχει ἐρασιτὴν καὶ ἐν ποῖτοις ἀγαθῶν τὸν ἄνδρα τῆς, εἶνε ὄμοις τραγικῆ. Ἡ ὄμοις Κοτοπούλη εἶνε τέλεια εἰς τὸν ὄμιον τῆς Σοφίας τῆς ἡρωϊδος τοῦ ἔργου τοῦ Τζάκου.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΥΒΕΛΗΣ

Εἰς τὸ θέατρον Κυβέλης ἐδόθησαν πολλὰ ὀλίγα νέα ἔργα. Ἡ κομηδία τοῦ Φρακαρόλι «Μὴ μ' ἀγαπᾷς ἴσως», ἤρθε πολλή. Ἡ κ. Κυβέλη διετέλεσε ἓνα χαριτωμένον ὄμοι, ὁ ὁποῖος προσαρμῶζεται τέλεια εἰς τὸ ἴδιον τῆς. Ἐπίσης «Ἄειδειναι τοῦ Ἐρωτος» ἐπαίχθησαν πολλὰ κατὰ.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΑΛΑΜΠΡΑΣ

«Οἱ Ἐρωτευμένοι Μυλωνάδες», τὸ γνωστὸ παλαιὸν ἔργον, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ κ. Χατζηλασσόπουλου, ἐπαίχθη εἰς τὸ θέατρον τῆς Ἀλάμπρας. Ἡ κ. Νίκα εἶχε μὲ χαριτωμένην ἐμφάνισιν. Ἡ μουσικὴ τῶν Ἐρωτευμένων ἤρθε πολλή.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΛΥΜΠΙΑ

Καὶ τὸ θέατρον τῶν Ἑλλήνων Θεατρικῶν Συγγραφέων εἰργάσθη πολλὰ κατὰ τὸν μῆνα αὐτόν, εἰς τὰ Ὀλύμπια. Τὸ κοινὸν ἤχησε νὰ αισθάνεται τὸ ἐκωνεὶδητο παίζω καὶ νὰ πᾶ ἐκτιμῶ. Ἐπαίξαν δὲ δικαίως κατὰ ὄμοι οἱ ἠθοποιοὶ εἰς τὸ ἔργον «Ἐπὶ σκοποὶ καὶ Σία» τοῦ Νιανούπου. Τὸ ἔργον διασκευθῆ ἀπὸ τὸ ἡμιγμῶνον διήγημα του, ἀφίνει μὲ ἰσχυρὰ ἐντύπωσι εἰς τὸν ἀκροατὴν. Ὁ κ. Γαβριηλίδης ἦτον ἀπαράμιλλος ὡς ἐπλοκοπος, ζῶσε τέλεια καὶ ἡ κ. Καλογερισὼν ὡς γυναικίκα του.

Τὸ ἔργον τοῦ Γκαριγιῶ «Πρὸς τὸν Ἐρωτα», δὲν ἤρθε καθόλου εἰς τὸ κοινόν. Ἐν τοῖτοις οἱ ἠθοποιοὶ ἔπαιξαν πολλὰ κατὰ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ἔργον.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ

Εἰς τὸ Πανελλήνιον ἐπαίχθη ἡ «Μαντῶν ντε Τεϊερ», μ' ἓνα ἐξαιρετικὸν πλοετὸν διακόμοιον. Ἡ ὄμοις εἶνε ἀπᾶχη καὶ ἡ μουσικὴ ἐκτέλειως ἐκλευστικῆ. Ἡ κ. Λαυρατῆ ἔπαιξε πολλὰ κατὰ.

Ἡ ἀγῶνις κηρυχθεῖσα ἀπεργία τῶν ἠθοποιῶν ἐματῆιος τὰς περισσότεράς ἀπὸ τὰς παραστάσεις αὐτάς. Οἱ ἠθοποιοὶ ἔργον ἀπὸ τοὺς θιάσους των, καὶ τὰ περισσότερα θεάτρα ἔδειξαν τὰς πύλας των. Τότε οἱ ἀπεργοὶ ἤχησαν ἰδικὰς των παραστάσεις. Ὁ μείνῃ ἀληθινῶς ἡ παραστάσις τῆς ὁποῖαν ἔδειξαν εἰς τὸ θέατρον τῶν Ὀλυμπίων τὰ μέλη τῶν ἀπεργῶν. Ἐπαίχθη ἡ «Ἐδῆθη Χώρα» τοῦ Λέχα. Ἡ σκηνὴ παραστάσις ἓνα φαινόμενον μοναδικὸν γιὰ Ἑλληνικὸν θέατρον. Τὸ δὲ κοινόν ἔπαυσε μὲ τὴν προθυμίαν εἰς τὴν παραστάσι τῶν ἀπεργῶν, ὡστε νὰ καθιστᾷ σχεδὸν σὺν κινήσει τὴν ὑποστήριξι τῶν.

Ἐπίσης καὶ εἰς τὰ λαϊκὰ θεάτρα ἐδόθησαν παραστάσεις ὑπὸ τῶν ἀπεργῶν ἠθοποιῶν. Καὶ ἐκεῖ τὸ κοινόν τὸν ἴσως ὑποστήριξε μὲ πολλὴ ζέση. Ἀστυχῶς τὸ ἀποτέλεσμα ὄμοις αὐτῆς τῆς κινήσεως ἐπήρθε σχεδὸν μὴδὲν. Ἐνας ἓνας οἱ ἀπεργοὶ ἐπανέρχονται πρὸς τοὺς ἔργουδάς καὶ θὰ εἶνε πολλὸν εὐχαιρισμένοι ἐὰν ἐπιτύχον τὰ πρῶτα των δικαιώματα. Αἱ ἀπεργαὶ εὐτυχῶς ἀρχίζον νὰ μὴ βρίσκουσι ἐδὸ πρόσφορον τὸ ἴδιον.

ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ

Εἰς τὴν Κηφισσιὰ ἐδόθη ἡ Συναυλία τῆς δὸς Γεννάδη.

Ἐπίσης εἰς τὸ αὐτὸ ἔσοδοσεῖον τῆς Κηφισσιᾶς ἐδόθη ἡ συναυλία τοῦ κ. Γ. Αικωδῆ.

Ο ΚΟΣΜΟΣ

Είς τόν περιβόλον του Πανεπιστημίου εστήθη «**Αναθηματική Στήλη των Φοιτητών**» τών πεσόντων κατά τόν τελευταίον πόλεμον.

Τά αποκαλυπτήρια της «Στήλης» ταύτης εστάθησαν τών Φοιτητών γέροντο μέ τόν επίσημότερον τρόπον. Ο Βασιλεύς, τó Υπουργείον Συμβούλων, οι καθηγηταί του Πανεπιστημίου, άνωτεροί υπάλληλοι, βουλευταί, άξιωματικοί, φοιτηταί και πλήθος κόσμου παρέστη κατά την πατριωτικήν αυτήν εορτήν.

Ο Πρίγκις κ. Γαΐετης προσεφώνησε τόν Βασιλέα θερμοτάτα και κατέβη πρός τήν Ακαδημαϊκήν κούβια ήν έκάλεσε υπό στεφανώσθι τó κενοτάριον τών τιμημένων συναδέλφων των. Τó Πανεπιστήμιον προσεφερε τόν όβολόν του εις τόν βώμον τών θυσιών, Νέσσης θεομιά, άμάμα, ένθουσιώδης έπεσε ύπέρ τών ένθυσίων δικαίων. Η «Στήλη» θά διαωνίση τά όνόματά τους. Με έλάμβαν άδά άνάφερωντα τά όνόματα του Ν. Παπασταθ, Α. Καρομαλά, Η. Κοιντολέοντος, Γ. Πηγλήση, Α. Τζιάτα, Α. Λαγοσκούφρη, Σ. Γυφτάκη, Ε. Λογάνη, Α. Καρακωνιάκη, Ν. Καραφύλλα, Γ. Μιχαλακά, Α. Μαλανδράκη, Μ. Χαλαμπίτσόγλου, Ε. Τζουτζουράκη, Α. Ρομαναύ, Ν. Χρυσοθήκη, Η. Κωταρέα, και Σ. Χατζημανωτατή

Μετά τó πέρας της προσφωνήσεως άπεκαλύφθη ή στήλη, έν μέσω των πατριωτικών έπισημημών των Φοιτητών. Μετά τούτο ό Βασιλεύς άπένευε εις τó Λύβαρον του Πανεπιστημίου τόν Ανώτερον Σταυρόν του Πολέμου.

Και έληξεν ή ώραία εορτή διά τού στεφανώματος τών αναθηματικών στήλων τών πεσόντων κατά τούς πολέμους 1897 και 1912—1913.

Ένα φωτεινόν έργον του Υπουργείου της Γεωργίας που άξιζει χίλια εύγε· «Όλα αι καταβαλλόμενα προσπάθεια όπως ό όγκος της άδυναμίας και της εκραυαίσεως τών Έλληνικών φυλακων, μεταβλήθη εις ΕΙΣ ΤΑΣ ΦΥΛΑΚΑΣ παράγοντας εφοργίας και γεωργικής μορφώσεως, είναι ένα άπο τά ένθύνωτερα έργα έξ όσων έχει να μάς παρουσιάσ η Έλληνική Λούκισμα. Διά τούτο όφείλομεν να έξάρσασμεν τó ένδιαφέρον του κ. Καραντάξη και του κ. Μιλιονά και να εύχηθόμεν όπως ή ένθουσιώδης άπαρχή της πρωτιώσεως έπετασθι και εις άλλας πόλεις του Κράτους, όπου οι εγγλημματισαντες ζώον μέσα εις τράγικας και άποθηροδύτα εις ένα περιβάλλον άδύνατον και θαρραλοτέρως.

Η ΓΕΩΡΓΙΑ των φυλακων, μεταβλήθη εις ΕΙΣ ΤΑΣ ΦΥΛΑΚΑΣ παράγοντας εφοργίας και γεωργικής μορφώσεως, είναι ένα άπο τά ένθύνωτερα έργα έξ όσων έχει να μάς παρουσιάσ η Έλληνική Λούκισμα. Διά τούτο όφείλομεν να έξάρσασμεν τó ένδιαφέρον του κ. Καραντάξη και του κ. Μιλιονά και να εύχηθόμεν όπως ή ένθουσιώδης άπαρχή της πρωτιώσεως έπετασθι και εις άλλας πόλεις του Κράτους, όπου οι εγγλημματισαντες ζώον μέσα εις τράγικας και άποθηροδύτα εις ένα περιβάλλον άδύνατον και θαρραλοτέρως.

ΣΥΡΙΑΣ ΔΕ ΒΙΑΣΗΣ

Τό έκλεκτόν τέκνον τών Ιονίων Νήσων, ό μυθικός εγγάτης του πνεύματος, ό γνήσιος αντιπρόσωπος της Έλληνικής Ίδέας, της Έλληνικής σχέψεως, ζών μέσα σ' ένα περιβάλλον ιστορίας και άναρχίας, τήν γιας εις άποθρον φέρεται, θύλον και παραδύσαν, σκορπίζει άπειρόδύτα τά πνευματικά του πλούτη εις πάσαν γωνία της Έλληνικής Γής.

Ο κ. Σπυρ. Δε Βιάσης, ό έκλεκτος ούτος Έλληνη, ό παρτίερος και πολυτιμότερος έκ τών συνεργατών μας, έτιμήθη εσχάτως υπό της Πολιτείας, προτάσει του Νομαρχου Ζακύνθου κ. Πασχάλη του άπενεμήθη διά προαγωγής ό Χρυσούς Στουρός τών Ιπποτών του Β', Τάγματος Αγίου Γεωργίου.

Ο κ. Πασχάλης γνωρίσας έκ τού σύγγεγος τó ένθύνον και πατριωτικόν έργον τού διαπρεπούς ιστοριοδίφου υπέβαλε εις τó Υπουργείον τών Έξωτερικών τó κάτωθι φάσιον έγγραφον, τού οποίου θεωρούμεν καθήκον μας να δημοσιεύσασμεν άποσπάσματα εις τές στήλας μας.

Αρθ. 3621
Έν Ζακύνθω τη 2 Ιουλίου 1918

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ο Νομαρχης Ζακύνθου προς έπι τών Έξωτερικών Υπουργείον περί προαγωγής του ιστοριοδίφου κ. Σπυρ. Δε Βιάση εις τόν Χρυσόν Σταυρόν τών Ιπποτών του Β. Τάγματος Γεωργίου Α'.

Κύριε Υπουργέ, Έχω την τιμήν ίνα προτείνω την εις τόν Χρυσόν Σταυρόν τών Ιπποτών τού επιδεδουμένου Τάγματος προαγωγήν τού ιστοριοδίφου και έφθου της Φωσκολιανής έν Ζακύνθω Βιβλιοθήκης κ. Σπυρίδανος Δε Βιάση, όστις πρό εικοσιπενταετίας και πλέον εινε τιμημένος υπό την ιδιότητα τού λογιόν διά τού Αργουδ Σταυρού τών Ιπποτών του Β. Τάγματος τού Σωτήρος.

Τήν προαγωγήν ταύτην κρίνω, Κύριε Υπουργέ, έπιβουλομένην ως δικαίαν ήθικην άμοιβήν άνδρός, όστις άπό μακροτάτων χρόνον, πρό ήμισεως άριθούσις αιώνος, εγκλιπτικόν εδοκίμωας εις πρωτιώτικους ιστορικούς μελέτας διά της άναδιμήςσεως ιδίως τών Έπιανησιακών Αρχείων και της καταλλήλου χειρομοσίχσεως τών έξ αυτών ποιηζόμενων ιστορικών ειδήσεων ήγαγεν εις φώς πάμπολλα λόγρια άξια τιμήματα, περιώνυμος γενόμενος διά την εις άρχαϊκάς έρευνας ιδιοφυίαν του, την ιστορικήν ευρημάθειαν και την κοινήν δεινότητα.

Απειράριθμοι και περιουσιόδαστοι, Κύριε Υπουργέ, εινε αι ιστορικοί μονογραφίαι και μελέται αι φιλοπονηθείσαι κατά τó διδάχημα ήμυαίας περιώνυκα κωποντας-τηρίδος υπό τού όντως χαλκέντερον τούτου διηγήτορας και δημοσιονθείσαι έν τούς άξιολοπίτεροις τών Έλληνικών και Γαλλικών περιόδοικων συγγραμμάτων, και διά τών όποιών ό κ. Δε Βιάσης ήδυνήθη να καταλάβη περιόπτων και τιμητικωτάτην άξιαν σό μόνον μεταξύ τών Έλλήνων ιστορικών, άλλά και μεταξύ τών της Έσπερίας τοιοούτων.

Ιστίον, Κύριε Υπουργέ, ότι ό κ. Δε Βιάσης, και προ πάν άλλο ηγγάτων ή εσπορας, τοδύτην δέ μάχισια υπό άπειρον πιεζόμενος ελικόν άναρχόν, σιδέποτε έξήγησεν ή έλαβεν ύλκήν-ινα άμοιβήν οίαν-δήποτε, είτε διά τας υπηρεσίας του ως Έφθον της Φωσκολιανής Βιβλιοθήκης, είτε διά τά άπειρα ιστορικά άποτό δημοσιεύματα, τών όποιων μόνη τών τίτων ή άποδομήσις θ' άπετείλει υλολήθειρον βιβλίον, άλλ' έν θανασιή και όντως μοναδική άταπαγήσει άφιρέωσαν έαυτόν από υλολήθειρον πενηνηονταετιας αιτιώσεως και άδολοχίας εις την διεκρινισίαν τών ομοειπών ασέλιδον της κατά μέγα μέρος άνεξερευ-

νήτων μεσόκλιος ένδικής και ιδιαιταία της Έπιανησιακής Ιστορίας και ως άλλος ις τού μεσαιώνος Βενεδικτινος μοναχός εγκλιπται ηυχθημέρον με θυσίαν και αήθς της ήθειας του εις την μελέτην και έρευναν τών κοινοσάλεων και σκοληροθώρον χειρογράφων τών Έπιανησιακών άρχείων τών ούχι εις πολλούς ειπρωσίτων και έν τών όποιων τά της Ζακύνθου όφείλοισαν έν πολλοίς την σωτηρίαν των και την επιστημονικήν κατάταξιν των εις τόν ένθεον ύψλον αίτοφ.

Κρίνω στοιχειώδως διά την Πολιτείαν καθήκον, Κύριε Υπουργέ, άφ' ού αήτη, ως μη όφειλε, δέν έπροσθήσε, καθ' ήν ειχε επανακτητικήν ίσοχρέωσιν ίνα παράσχη υλικήν ίνα άνακωφίσει εις τοιοούτον άκάματον τού ανειψιαστού έργατήν, ποσοτίον πολιτικούς παροχόντα και παρεχόντα έν υπηρεσίας, θεωρωθ, επαναλαμβάνου, επανακτητικήν διά τó Κράτος ίσοχρέωσιν να παράσχη υλολήθειρον εις αϊτόν άνόλογον ήθικην άμοιβήν και έκ καθήκοντος, άλλά και προς παραδειγματισμόν έν τών άνθρώπων τών γρημάτων ή τάξεις τών όποιων, όφείλοισαν να τó ομολογήσωσαν, δέν περιλαμβάνουν πολλούς τού πνευματικού άργου σκαπασής της αξίας της της ήθικας περιουτήσ τού Σ.Δε Βιάση και σιδένα υασ δύτερον διατρέχον από τó ιερών πυθ, όπερ καταφλέγει τόν κελύττιον και άπό πάσης άποψέως θαυμάσιον υπίον άνδρα, τόν όποιον ή λήθη της Πολιτείας δέν άπεροήτευσεν σιδ' έπ' ελάττωσιν, ή δέ έν εγκωροήσει αλληλεγγύης έν τη έπιτελείει τού καθήκοντος, εις έ φιλοσοφικώς άφιρέωσαν υλολήθειρον την ζωήν του, δικαίως δύνάται να κατατάξη μεταξύ τών μαρτύρων της Έπισήμης.

Επειθέτατος
Ο Νομαρχης
Α. Α. ΠΑΣΧΑΛΗΣ

Εις τόν ένθουσιασμόν του κ. Νομαρχου δέν βρεισκαμεν να προσθέσμεν τί ομοδοδέστερον. Έχομεν μόρον να συγχαρόμεν τούτον τιμηθέντα ύπεροχον πνευματικόν εργάτην, όσον και τόν άξιον της ήθικής του θέσεως άνότατον διοικητικόν υπάλληλον, όστις μετά τούσης θέρησ και με τούση όρημν ήπέβαλε εις την Πολιτείαν την εκπλήρωση ένός καθήκοντος.

Λιά τόν πολύτιμον φίλον μας κ. Δε-Βιάσην έχω έποχρώσειν ή «Έλληνική Έπιδεδωρήσις» να άφιερώσθι και άλλας γραμμάς φέρον θαυμασού και τιμής προς ένα άάματον πνευματικόν εργάτην της συγχρόνου φιλοσοφικής και καλλιτεχνικής ζωής μας. Έχει την ίσοχρέωσιν να όμηλήση διά τόν τούτον εις δν αναγράφονται οι τίτλοι των έργων του και ό όποιος έσ' ούτως ειδή τó φως εις Ζακύνθον. Είναι ό φόρος τιμής προς τó Νεοέλληνικόν πνεύμα τó όποιον τούσον πλουσίως άντιπροσώπει έ ό άγνός εοργάτης της Ίδέας κ. Δε-Βιάσης.

ΟΛΙΓΟΡΕΤΙΧΑ

Ένεκαμνάσθη έναερίως τακτική ταχυδρομική υπηρεσία μεταξύ Παρισίων και Λονδίνου.
Έξ τά άεροπλάνα, που θα έκτελούν την υπηρεσίαν αυτήν, θα γίνονται δεκτοί επάβαται και ταχυδρομικά δέματα.
Έκείτον χιλιάδες Αμερικανοί και τέσσαρες χιλιάδες Πορτογάλλοι στρατιώται, έξ έκείνων που ε-

πολέμησαν εις τó Γαλλικόν έδαφος, ένμηφεύθησαν Γαλλίδες.

Και ή έπιμέτρία αυτή ένένετο εις βάρος τών Αμερικανίων και Πορτογαλλίδων.

Έναλλα και από τούς άλλους στρατούς ένμηφεύθησαν Γαλλίδας κατά αναλογίαν 33 επί τοίς χιλιάς.
Τό γεγονός εινε ότι έλαβε χρώαν μια διεθνής έπιμέτρία πρωτοφανής ίσως εις την ζωήν της άνθρώπότητος.

Απέθανεν έκ γρίπης ό στρατηγός Μπόδας, Προσθυπουργός της Νοτιοαφρικανικής Κτήσεως της Μ. Βρεττανίας.

Ο κ. Καραντάξης συνοδευόμενος υπό του κ. Σίδερχ, διενθυνότων τών Κτημάτων του Υπουργείου της Γεωργίας έπεσεφθη την Μακεδονίαν.

Σκοπός τού ταξιδίου ήτο ή μελέτη της εκμειταλέσεως τών μεγάλων Μακεδονικών κτημάτων και ή άποκατάστασις τών Μακεδόνων κολλήγων.

Εις τας Ένωμένες Πολιτείας φυλετικός πόλεμος.

Μεταξύ μαύρων και λευκών.
Θύματα, αίματα, άγριότης, ίσον πολιτισμός.
Ο Στρατάρχης Μάκκονς φιλοενείτα πλούσιος από τούς Γάλλους εις την... Θεσσαλονίκιαν.

Ο πολιμικά παραδοξότητες, έως τότε θά έξασολούσθι.

Διούδηθι έπόπτις της Έργασίας ή Δνίς Δεσφύρη, επαυχούσα εις διαγωνισμόν.

Θά υποβάλη εις έλεγχον την γυναικείαν εργασία.

Απέθανεν ό Σπυρ. Κ. Σακελλαρόπουλος περιφανής φυσιογνωμία εις τόν κύκλον τών διανοουμένων.

Καθηγητής της Φιλοσοφικής Σχολής τού Πανεπιστημίου ύπηρεξεν εις έκ τών πολυμαθεστέρων έκ τών συγχρόνων Έλλήνων.

Διτέλεσε Πρίγκις και κατείχε τó άξίωμα τού Πρόεδρου του Φιλολογικου Σύλλόγου ό «Παρνασσός».

Η χηδεία τού έκλεκτου τέκνου της πατρίδος έτελέσθη δημοφιλέως και άνάλογος προς την θέσιν του τιμημένου νεκρού.

Ένα άσχος θλιβερόν ότι ή άπόφασις του κ. Μπενάκη προς ίδρυσιν Γεωργικής Σχολής, άνεκλήθη.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΓΕΛΠΟΝΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΑΘΗΝΩΝ

Διαγωνισμός προς εισαγωγήν μαθητών
Ο Διαγωνισμός προς εισαγωγήν 25 μαθητών εις την Ανωτέραν Γεωπονικήν Σχολήν Αθηνών (ισόδοθηον προς τó Πανεπιστήμιον, τó Πολυτεχνείον, και την Ανωτέραν Λαοσκοπικήν Σχολήν) ένεργηθήσεται την 4ην Νοεμβρίου έ. έ. Δεκτοί εις τόν διαγωνισμόν είναι οι άποφοίτοι Γυμνασίου, Πρακτικού Λυκείου, ή Γεωγ. Σχολών, έξεταστέα δέ μηδμημα-Φυσική και Χημεία, Βοτανική, Ζωολογία, Έκδοσις ιδέων και στοιχεία Γαλλικής Γλώσσης, έκ της ήλης της διδασκαλίης εις τά Γυμνάσια.

Οι άποφοίτοι της Σχολής έχουν ειδή στάδιον τούσον έν τη Δημοσίη ύπηρεσίη, ήτις έχει άνάγκην τών λών γεωπόνων με ίκανοστρωκούς μεθόδους, όν προβλέπεται ταχία αύξησις, όσον και έν ιδιωτικώς τοιαύτας.
Πρόγραμμα της Σχολής και τού διεξαχθησομένου

εισιτηρίων διαγωνισμού μετ' αναλυτικού προγράμματος των εξαετασθιασμένων μαθημάτων δίδεται εις πάντα ἀπειθνόμενον εις τὸ Ὑπουργεῖον Γεωργίας (Διευθ. Γεωργίας Τμήμα Α'.) καὶ ἀποστέλλεται δωρεάν εις τὸν αἰτούντα.

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας).

ΜΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΤΟΥ ὙΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΓΕΩΡΓΟΥΣ

Γεωργοί, καλλιεργήστε ἴσον ἠμπορεῖτε περισσότερο.

—Πρὸ πάντων καλλιεργήστε στάρια.

—Ἐτσι καὶ σεῖς θά κερδίσετε.

—Γιατὶ θά ἐξασφαλίσετε φτηνότερον τὸ ψωμὶ τὸ δικό σας καὶ τὴν τροφήν τῶν ζώων σας.

—Ἄλλα τὸ σπανιότερον.

—Θά γίνετε ἀφορηῆ νὰ φτηνίσουν ὅλα τὰ ἄλλα πράγματα.

—Ὅχι μόνον γιατί τὸ χρέμα ποὺ ἔσδεινουμε στὸ ἔξωτερον θά μείνῃ στὸν τόπο μας.

—Ἄλλα γιατί καὶ τὰ βασίδια ποὺ φέρουν τὸ σπέρμα, θά χρησιμοποιηθοῦν διὰ νὰ μεταφέρουν ἄλλα πράγματα, τὰ ὁποῖα τότε θά φτηνίσουν.

—Μόνον ἂν αὐξήσετε τὴν παραγωγή σας καὶ περιορίσετε τὰ ἐξόδα σας καὶ κάνετε οἰκονομία, θά φτηνίσετε τὴ ζωὴ σας.

—Ἐνα σπουδαῖο μέσον διὰ νὰ ἐνισχυθῆτε καὶ αὐξήσετε τὴν παραγωγικότητά σας καὶ τὴν πλῆξιν σας εἶνε νὰ ἐνωθῆτε εις συνεταιρισμούς σύμφωνα μετὰ τὰς ὁδηγίας τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας.

—Μὴ σπαταλᾶτε τὰ περισσεύματα καὶ τὰς οἰκονομίας σας, βάλετε τὰς στὸν ἴσον ἢ στὸ ταχυδρομικὸ Ταμευτήριο ἢ πέμνετε ἐντοκὰ γραμματίδια τοῦ Κράτους γιὰ σᾶς.

—Τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Γεωργίας κάμνει ἕτι εἰ δυνατόν.

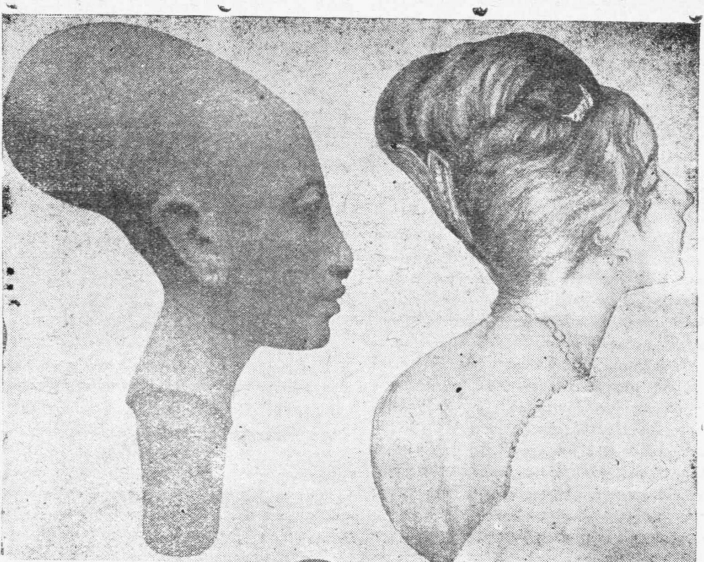
—Ἄλλὰ μὴ περιορῆνετε τὸ κάθε τι ἀπὸ τὸ Κράτος.

—Πρῶτα, πρῶτα πρέπει μόνον σας νὰ κάμει μετὰ ὅλα σας τὰ δυνατὰ τὸ καλὸν σας.

—Γεωργοί, μετὰ νὰ αὐξάνετε τὴν παραγωγή σας, κυτῆτε τὸ συμφέρον σας καὶ εὐσεγεῖτε τὸν τόπον σας.

—Γερεῖς δάσκαλοι καὶ κάθε ἄλλος γραμματισμένος πολίτης, ποὺ θὰ βιάσαστε αὐτὴν τὴν ἔκκλησιν, διαδύσατε τὴν καὶ διδάσατε τὴν εἰς τοὺς γεωργοὺς.

(Ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Γεωργίας)

Ποῦ τείνει νὰ φθάσῃ τὸ γυναικεῖον κεφάλι μετὰ τὸ κτένημα τῆς μόδας

ὙΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

Ἐχοντας ἔπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 2 τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 23 Αὐγούστου 1918 περὶ κατατάξεως, σπουδῶν καὶ καθηγνόντων τῶν μαθητῶν τῆς Ἀβερωφείου Μέσης Γεωργικῆς Σχολῆς Λαρίσης, τὴν ἐπ' ἀριθ. 62134 ἐ. ἔ. προσκηνοῦν ἡμῶν καὶ τὸν ἀπὸ 28 Αὐγού-

στον ἐ. ἔ. καταρτισθέντα πίνακα τῶν ἐμπροθέμενος ὑποβάλλοντων αἴτησιν διὰ τὸ σχολικὸν ἔτος 1919 — 1920 ὑποψηφίῶν μαθητῶν τῆς Ἀβερωφείου Γεωργικῆς Σχολῆς Λαρίσης καὶ ἔχοντων τὰ νόμιμα προσόντα, προσκαλοῦμεν ὅπως ἐμμανεσθοῦσαν ἐνόμιμον εὐθυντοῦ τῆς ὡς ἄνω Σχολῆς ἐν Λαρίσει μέχρι τῆς 15ης Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. τὸ βραδύτερον ἐκ τοῦ ὡς ἄνω

πίνακος τῶν ὡς ἑσωτερικῶν εισαχθησόμενων μαθητῶν κατὰ σειρὰν τοὺς κάτωθι τριώνκτα.

- 1) Γ. Κορδέλαν ἐκ Μ. Κεσεφλί.
- 2) Νικ. Κωστήων ἐκ Ναυπλίου.
- 3) Παναγ. Χάσκων ἐκ Σμύρνης.
- 4) Σπ. Τζουβέλην ἐκ Καρδίτσης.
- 5) Γ. Βουτινῶν ἐκ Λαυρείου.
- 6) Μάρ. Τρύπην ἢ Τρόπην ἐκ Κλεισιούρας.
- 7) Γ. Παπαστεργίου ἐξ Ἄλμυρού.
- 8) Γ. Παπαστεργίου ἐξ Ἄλμυρού.
- 9) Ἀθ. Καρέτσον ἐξ Ἄλμυρού.
- 10) Παναγ. Τάσιον ἐκ Καλαμπάκας.
- 11) Β. Μπαλάφρον ἐκ Καρδίτσης.
- 12) Η. Γκανούσην ἐκ Καρδίτσης.
- 13) Παναγ. Παναγ. Ἀνδρικόπουλον ἐκ Μεσσηνίας.
- 14) Κλ. Μαλιώφρον ἐκ Τρικυμίου.
- 15) Μεν. Λιβέρτον ἐξ Ἀθηνῶν.
- 16) Χαρ. Σιετῆν ἐκ Κορίνθου.
- 17) Χ. Κουβαρῶν ἐκ Μεσολογίου.
- 18) Θ. Κωσταδόφρον ἐκ Καναλίου.
- 19) Γ. Χατζηνικολῶν ἐκ Καρδίου.
- 20) Α. Μπουχούτσον ἐκ Μικητῶν.
- 21) Ἀθ. Κλάρον ἐκ Λαμίας.
- 22) Τηλ. Παπαευσταθίου ἐκ Βόλου.
- 23) Ἀλ. Σακελλαρίου ἐκ Κορδίτσης.
- 24) Κ. Γουναρῶν ἐξ Ἄλμυρού.
- 25) Σπ. Κουτούρην ἐκ Δεσφίνων.
- 26) Γ. Κουτούρην ἐκ Ρόδου.
- 27) Κ. Σερέτην ἐξ Ἀθηνῶν.
- 28) Π. Παπαλεξανδρῶν ἐξ Ἀθηνῶν.
- 29) Π. Παπασταύρου ἐκ Κρανιδίου.
- 30) Ἀθ. Παπασταύρου ἐκ Κρανιδίου.

ὑπὸ τὸν ὄρον ἵνα οἱ Σερέτης Κ., Κουτούρης Γ., καὶ Χάσκων Π. ὑποβάλωσιν ἡμῖν μέχρι τῆς 20ης Σεπτεμβρίου τὰ ἑλλείποντα πιστοποιητικά των, ὃ δὲ Σιετῆς Χαρολάμπος καὶ Παπασταύρου Ἀθαν. πιστοποιητικὸν γεννήσεως ἐκ τοῦ ὁποῖου νὰ ἐμφαίνεται ὅτι τὴν 15ην Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. ὃ μὲν α' συνεπλήρωσε τὸ 14ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὃ δὲ β' δὲν ὑπερέβη τὸ 18.

Τὰ μαθητὰ τῆς α' τάξεως ἀρχοῦσι τὴν 15ην Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. αὐδαὶ δὲ ἐκ τῶν ἀνωτέρω θά γένη δευτὸς παρουσιασθέντες εἰς τὴν Σχολὴν πέντε ἡμέρας μετὰ τὴν ἔναρξιν τῶν μαθημάτων.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 4 Σεπτεμβρίου 1919.

Ὁ Ὑπουργὸς Γ. ΚΑΦΑΝΤΑΡΗΣ

ὙΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

Κοινοποιῶν δι' ἀπαλοτηρίων τοῦ κτήματος Χαρολάμου Ἀττικοβοιωτίας

Φέρουμεν εἰς γνῶσιν τῶν ἐνδιαφερομένων. 1ον) ὅτι διὰ Β. Διατάγματος τῆς 30 Μαρτίου 1919 δημοσιευθέντος εἰς τὸ ἐπ' ἀριθ. 74 τῆς 3ης Ἀπριλίου 1919 φύλλον τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως ἐκηρῆχθησαν ἀπαλοτηρία, δυνάμει τοῦ ἀγροτικού νόμου 1072 τὰ δύο τρίτα τοῦ ἀγροκλήματος Παλλήνης (Χαρολάμ) νομοῦ Ἀττικοβοιωτίας, ἀνήκοντος εἰς τὸν Μ. Καλλιφρονῆν, κάτοικον Ἀθηνῶν ποτὸς γεωργικὴν ἀποκατάστασιν τῶν ἐν αὐτῇ ἀκινήμων καλλιεργητῶν.

2ον) ὅτι ἡ ἀποζημίωσις προσωρινῶς ὀρισθεῖσα τοῦ Προέδρου τοῦ Προσποδικεῖου Ἀθηνῶν δι' ἀποφάσεως ἐπ' ἀριθ. 1993 καὶ ἡμερομηνίας 11 Ἰουνίου 1919 κατετέθη εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Ταμεῖον Λαρείων

καὶ παρακατωθῶν τὴν 13ην Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. 8ον) ὅτι ἐπὶς τοῦ ἄνω ποσοῦ ὀριοθησαν (40.000) τεσσαράκοντα χιλιάδες δραχμῶν καταβλητὰ ὑπὸ τοῦ συνεταιρισμοῦ ἔξαγορᾶς ἀγροκλήματος αἱ Παλλήνην ὡς εἰδικὴ ἀποζημίωσις τῆς καρποσοφίας τῆς γῆς μετὰ τῆς μεταγραφῆς τοῦ κτήματος ἐπ' ὀνόματι τοῦ Κράτους καὶ ὡς ἀμοιβή τῆς χρήσεως τῶν πατητηρίων τοῦ ἰδιοκτητοῦ ὑπὸ τοῦ συνεταιρισμοῦ.

4ον) ὅτι τὸ ἀναγκαστικῶς ἀπαλοτηρωθὲν κτῆμα μετεγράφη ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους εἰς τὸ βιβλίον τῶν μεταγραφῶν τοῦ Δήμου Κρωπίας ἐπ' ἀριθ. ἐφημερίδος 477 βιβλίον τῶν μεταγραφῶν Κρωπίας τόμος 96 καὶ ἡμερομηνίας 14 Σεπτεμβρίου 1919, δυνάμει ὁθεν τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ Ἑλληνικοῦ Στάτους καὶ ἄρθρου 4 τοῦ ἀγροτικοῦ νόμου 1072 Α' κοινοποιεῖται τοῖς ἐνδιαφερομένοις.

Ἐξόρον) Ἡ κυριότης τῶν δύο τρίτων τοῦ ἀγροκλήματος Χαρολάμ αἱ Παλλήνην (ὅπως λεπτομερέστερον καθορίζεται εἰς τὸ σχεδιαστικὸν τῆς τεχνικῆς ἐπιτησεῖας τοῦ ἔπουργεῖον ἀπὸ 3ης Ἰουλίου 1919) μεταβιβάζεται ἐλευθέρω παντὸς βάρους καὶ ὑπόθηκῆς εἰς τὸ Κράτος καὶ δι' αὐτοῦ εἰς τὸν συνεταιρισμὸν ἔξαγορᾶς αἱ Παλλήνην.

Δευτέρωρον) Πᾶσα ἀξίωσις εἴτε τοῦ καθ' ἐν ἐγένετο ἢ ἀπαλοτηρίωσις εἴτε ἄλλον προοποῦτον σιτηζόμενῃ ἐπὶ κυριότητος ἢ ἄλλον ἐπιμαγμάτων ἢ προσωπικῶν δικαιωμάτων ἢ ἐπὶ οἰονδήποτε λόγον ἀταξίας τῆς μετὰ τὴν ἐκδοσὶν τοῦ ορηθέντος Διατάγματος διαδικασίας τῆς ἀπαλοτηρωσεως εἴνε ἀποστέκτος ἐφ' ὅσον στρέφεται κατὰ τοῦ Δημοσίου καὶ μόνον ὡς προσωπικὴ ἀξίωσις ἐπὶ τῆς κατατεθείσης ἀποζημίωσεως εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Ταμεῖον Λαρείων καὶ παρακατωθῶν δυνάμει νὰ ἀσκηθῇ.

Ἡ παροῖσα δημοσιευθέντα εἰς τὰς λαθοῦσας εἰδικὴν ἄδειαν ἐφημερίδος καὶ κοινοποιηθῆτω εἰς τὸν ἰδιοκτήτην καὶ τὸν συνεταιρισμὸν.

Ὁ Ὑπουργὸς Γ. ΚΑΦΑΝΤΑΡΗΣ

Ὁ ὙΠΟΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

Ἐχοντας ἐπ' ὄψει τὸ ἀπὸ 12 Φεβρουαρίου 1918 Β. Διατάγμα περὶ διαγωνισμοῦ διὰ θέσεις γραμματικῶν νομικῶν ἢ λογιστῶν τοῦ ἔπουργεῖον τῆς Γεωργίας, ὡς ἐρημοποιήθη διὰ τοῦ ἀπὸ 17 Μαρτίου ἐ. ἔ. Β. Δ. προσκηρῶσομεν διαγωνισμὸν πρὸς πλήρωσιν μιᾶς θέσεως λογιστοῦ κατὰ τῆ Ἀβερωφείου Γεωργικῆ Σχολῆς Λαρίσης καὶ καλοῦμεν τοὺς κεντημένους τὰ κατὰ τὸν νόμον προσόντα καὶ ἐπιθυμούντας νὰ μετᾶσθωσι τοῦ διαγωνισμοῦ ὅπως ἐποβάλλωσι τὰ ἀναγκαῖα πιστοποιητικά των εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς ἔπουργεῖον (Διεύθυνσι Γεωργίας, Γραφεῖον Προσωποκοῦ).

Ὁ διαγωνισμὸς διεξαχθήσεται τῆ 23 Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Τετάρτην περὶ ὄραν 10 π. μ. ἐν τῷ καταστήματι τοῦ καθ' ἡμᾶς ἔπουργεῖον, αἱ δὲ αἰτήσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι καὶ τῆς 21 Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. συμπεριλαμβανομένης.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ μετᾶσθωσι τοῦ διαγωνισμοῦ ὀφείλουν κατὰ τὴν ἐποβολὴν τῆς σχετικῆς αἰτήσεως των νὰ καταβάλλωσιν ἑκατοστὸς δραχμῶν 25 δι' ἀμοιβὴν τῶν μελῶν τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ προσηκοῦλλον ἐπάλληλον τοῦ ἔπουργεῖον ἐπὶ ἀποδείξει.

Πιστοποιητικὰ συνεποβληθησόμενα τῆ αἰτήσεως εἴνε τὰ ἑξῆς.

- 1) Πιστοποιητικὸν τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς ὅτι ἐξε-

πλήρωσαν τὴν στρατιωτικὴν αὐτῶν ὑποχρέωσιν ἢ ὅτι ἐξηρέθησαν ἢ ἀπρλόγησαν ταύτης. Τὸ πιστοποιητικὸν τοῦτο δύναιται ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ ἀτομικὸν βιβλιάριον.

2) Πιστοποιητικὸν τῶν ἀρμοδίων παρ' Ἐφέτας Πλημμελειοδικῆς Εἰσαγγελέων, ὅτι δὲν κατεδικάσθησαν οὐδὲ παρεπέμφθησαν δι' ὀριστικὸν βουλευματός ἐπὶ τινι ἀξιοποίνῳ πράξει ἐκ τῶν ἀναφερομένων εἰς τὰ ἄρθρα 21, 22 καὶ 24 καὶ 449 ἕως 489 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου

Τὰ πιστοποιητικὰ ταῦτα δέου νὰ εἶναι ἐκδοδομένα ἕνα μῆνα κατ' ἀνάστατον ἔθρον προὐ τῆς ἐνάρξεως τῶν σπουδῶν τῶν καὶ

2) Ἀποδεικτικὰ τῶν σπουδῶν αὐτῶν ἢ τοὶ δίπλωμα Ἐμπορικῆς Σχολῆς (Δημοσίας ἢ ἀνεργουσιμῆς).

Ἐν τῇ αἰτίσει δέου ν' ἀναγράφονται καὶ αἱ ξένη γλώσσας εἰς ἃν ὁ ὑποψήφιος ἐπίθυμει νὰ ἐξετασθῇ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Σεπτεμβρίου 1919.

Ὁ Ὑπουργὸς Γ. ΚΑΦΑΝΤΖΗΣ

Οἱ ἐφημεριδοπώλα τοῦ Πρακτορείου τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου διακαλοῦντες τὸ «Πανόραμα»

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

Ἀνακοινῶς διὰ τὴν εἰσαγωγὴν μαθητῶν εἰς τὴν Ἀνωτέραν Γεωπονικὴν Σχολήν.

Ἡ ἄρι ἰσορροπία ἐν Ἀθήναις Ἀνωτέρα Γεωπονικὴ Σχολὴ ἰσοβάθμιος πρὸς τὸ Πανεπιστήμιον, τὸ Πολυτεχνεῖον καὶ τὴν Ἀνωτέραν Δασολογικὴν Σχολήν, εἶνε προσωριμῶς νὰ πληρῶσθαι ὑφίστην ἀνάγκην. Θὰ παρασκευάζῃ ἄφ' ἑνὸς Γεωπόνους διὰ τὸ Κράτος, τὸ ἴσκιον χρειάζεται πολλοῦς, ἄφ' ἑτέρων δὲ ἰδιώτης θέλειτας ν' ἀσοληθῶσι πρακτικῶς ἢ θεωρητικῶς μὲ τὴν γεωργίαν ἢ μὲ τὰς γεωργικὰς βιομηχανίας (οἰνοποιίαν, ελαιουργίαν, τυροκομίαν κλπ.) Ἡ Σχολὴ θὰ διανοίξῃ ἐπομένως ἐκ παρῶν καὶ πρὸς τὴν λειτουργήσασαν ἀπὸ διετίας Ἀνωτέραν Δασολογικὴν Σχολήν, νέον ὀφελιμώτατον στέδιον ἀνωτέρας σπουδῶν εἰς τὰς θετικὰς ἐπιστήμας, ἐπιχερὸς δὲ ἀγγαθῶς, λαμβανόμενης ἰσχυρῆς τῆς ἀνάγκης πολλῶν γεωπόνων εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς ἕλην τὴν Ἀνατολήν διὰ τὰς ἐδαφικὰς βελτιώσεις καὶ τὴν ἐπισημονικώτερον ἐν γένει ἐκμετάλλευσιν τῆς γῆς.

Ἡ Σχολὴ θὰ ἔχη ὑποδειγματικὸν κτήμα καὶ ἐπισημονικὰ ἐργαστήρια, Καθηγητὰ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ Πολυτεχνεῖου καὶ ἡμέτεροι καὶ ξένοι γεωπόνοι θὰ διδάσκων ἐν τῇ Σχολῇ. Μετακαλεῖται ἡδη

ἀλλοδαπὸς διενθνήτης αὐτῆς.

Ἡ φοίτησις θὰ διαρκῇ 4 ἔτη, ἐξ ὧν δύο ἐξαμήνη θὰ πρακτικὴν ἐξάσκησιν εἰς κτήματα. Ἡ ἐξάσκησις ἄρχεται εὐθὺς ἀπὸ τοῦ πρώτου ἐξαμήνου προαιδευτικῶς.

Ἡ λειτουργία τῆς Σχολῆς θ' ἀρχίσῃ ἐφέτος. Πρὸς ταῦτα δὲ προκηρῶσεται ἐπὶ τοῦ ἔργου τῆς Γεωργίας διαγωνισμὸς διὰ τὴν 4ην Νοεμβρίου δ. ε. εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Γεωργίας δι' εἰσαγωγὴν 25 μαθητῶν μόνον δι' ἐφέτος.

Οἱ ὑποψήφιοι πρέπει νὰ ὑποβάλωσιν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον αἰτήσιν ἐπὶ πεντηκοντάλεπτον χαρτοσήμου ἐπισημάνοντες εἰς αὐτήν.

α') Ἀπολυτήριον Δημοσίου Γυμνασίου ἢ Πρακτικοῦ Λυκείου ἢ Δημοσίας Μέσης Γεωργικῆς Σχολῆς, ἢ τῶν ἰσῶς πρακτικῶν Σχολῶν Δασείας καὶ Κασσαβετίας. Οἱ ἀπόφοιτοι Γεωργικῶν Σχολῶν δέου νὰ παραγγώσῃ καὶ ἐνδεικτικὸν ὑλιόχιστον Β' τάξεως δημοσίου Γυμνασίου.

β') Ἀπόδειξιν τοῦ Γραμματεῖος τοῦ Γεωργικοῦ Τμήματος ἐμφανίσεσιν τὴν εἰς αὐτὸν κατάθεσιν ὁραχῶν 25 ὡς ἀμωθῆν τῶν μελῶν τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς.

Οἱ διαγωνιζόμενοι ὑφίστανται γραπτὴν καὶ προφορικὴν δοκιμασίαν εἰς τὰ μαθηματικὰ, ἔκθεσιν ἰ-

θεῶν, φυσικὴν, χημείαν, φυσικὴν ἱστορίαν καὶ εἰς τὴν Γαλλικὴν γλώσσαν, κατὰ πρόγραμμα ἐκδοθησόμενον ἐπὶ τοῦ ὑπουργείου καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς εἰς τὰ Γυμνάσια διδασκουμένης ὕλης. Οἱ μαθηταὶ τεγγάρονται ἀναβολῆς κατατάξεως εἰς τὸν στρατὸν, διαρκείας τῆς φοιτήσεώς τιν.

Οἱ διπλωματοῦχοι τῆς ἡμετέρας Σχολῆς θὰ ἔχωσι τὸ μέγα προσόν, ὅτι εὐθὺς μετὰ τὸ πέρασ τῶν σπουδῶν τῶν, θὰ γνωρίζωσι καλῶς τὴν Ἑλληνικὴν Γεωργίαν, κατ' ἀντίθεσιν τῶν ἀποφοίτων ξένων σχολῶν, οἱ ὅποιοι ἔρχονται ἐπιτελῶς ἀπροσυναίβηστοι εἰς τὰς ἐργασίας συνθήκας.

Ἄλλα καὶ πρὸς εἰδικεύσιν καὶ τελειοποίησιν εἰς τινὰς κλάδους θ' ἀποστέλλονται ὡς ὑπόφοροι τοῦ Κράτους 5 κατ' ἔτος ἐκ τῶν προτεινόντων διπλωματούχων.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Σεπτεμβρίου 1919.
Ἐπιτολὴν Ὑπουργοῦ Γεωργίας,
Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς
Α. ΜΥΛΩΝΑΣ

ΤΟΠΟΘΕΤΕΙΤΕ

ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΣΑΣ

ΕΙΣ ΕΝΤΟΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΑ

Δίδουν τόκον 5 ο)ο τὰ ἑξάμηνα καὶ 4 1)2 ο)ο τὰ τρίμηνα.

Ὁ τόκος εἶνε ἀπηλλαγμένος παντὸς φόρου καὶ παντὸς τέλους.

Εἶνε ἠγγουημένα ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ ὑπὸ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς.

Πληρώνονται ἀμέσως εἰς τὴν λῆξίν των ἀπὸ τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν καὶ προεξοφλοῦνται ὑπὸ τῆς ἰδίᾳς.

Μεταβιβάζονται δι' ἀπλῆς παραδόσεως εἰς ἄλλον, ὅπως τὰ χαρτονομίσματα, ἢ δι' ὀπισθογραφῆσεως, ὅπως αἱ συναλλαγμαται.

Ἀποτελοῦν δηλαδὴ ρευστὸν χρήμα, πρόχειρον εἰς κάθε στιγμήν, μὲ τὴν διασφαρὰν μόνον ὅτι δίδουν καὶ τόκον μεγαλύτερον ἀπὸ κάθε ἄλλην κατάθεσιν.

Ἐκδίδονται εἰς ποσὰ 100, 500, 1000, 10.000 καὶ 100.000 δραχμῶν.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕἰΣ ὍΛΑΣ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΟΠΟΥ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΤΡΑΠΕΖΑΙ ἢ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΤΡΑΠΕΖΩΝ.

